

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 653/2015-33

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. februára 2016 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošikovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) v konaní o sťažnosti [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Harakálym, Mlynská 28, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 134/2015 z 31. marca 2015, za účasti Krajského súdu v Žiline, takto

r o z h o d o l :

Základné právo [REDACTED] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 134/2015 z 31. marca 2015 porušené neboli.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. júla 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Petrom Harakálym, Mlynská 28, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 134/2015 z 31. marca 2015 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ bol účastníkom konania o zaplatenie peňažného plnenia s príslušenstvom z titulu náhrady poistného plnenia vedeného Okresným súdom Námestovo (ďalej aj „okresný súd“) pod sp. zn. 10 C 18/2014 v procesnom postavení odporcu. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 10 C 18/2014 z 15. júla 2014 zaviazal sťažovateľa (odporcu) zaplatiť navrhovateľovi náhradu poistného plnenia spolu s príslušenstvom. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie. Krajský súd napadnutým rozsudkom rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

«Žaloba Slovenskej kancelárie poisťovateľov..., zastúpený spoločnosťou Allianz -Slovenská poisťovňa, a. s., (ďalej len „žalobca“), na náhradu dávok sociálneho poistenia v prospech Sociálnej poisťovne bola odôvodnená tým, že dňa 13. 8. 2000 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej [REDAKOVANÉ] ako vodička motorového vozidla zn. Škoda 120 L ev. č. [REDAKOVANÉ] v dôsledku nesprávnej techniky a spôsobu jazdy spôsobila dopravnú nehodu, pri ktorej došlo k jej úmrtiu a taktiež k zraneniam sťažovateľa, v dôsledku čoho sa stal invalidný. Ďalej vychádzala z toho, že vodička [REDAKOVANÉ] nemala v čase nehody predpísané vodičské oprávnenie na vedenie motorového vozidla, ktorým bola spôsobená

škoda. Sťažovateľovi vyčítala to, že ako prevádzkovateľ motorového vozidla (tiež ako poistená osoba) zveril jeho vedenie [REDAKOVANÉ], osobe bez vodičského oprávnenia.

Sťažovateľ sa bránil tvrdením, že ustanovenie § 11 zákona č. 423/1991, písm. e), Vyhlášky Ministerstva financií Slovenskej republiky z 30. 9. 1991, ktorou sa ustanovuje rozsah a podmienky zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len vyhláška č. 423/1991 Zb.) vyžaduje, aby poisťovňa svoje právo uplatnila len po preukázaní vedomosti poisteného (prevádzkovateľa alebo vodiča) o tom, že motorové vozidlo skutočne zveril osobe bez predpísaného vodičského preukazu. Sťažovateľ tvrdil, že poisťovňa túto skutočnosť pred uplatnením svojho práva musí jednoznačne dokázať. Takáto skutočnosť však v trestnom konaní preukázaná nebola. Bola preukázaná len skutočnosť, že [REDAKOVANÉ], ktorá vozidlo viedla v čase nehody, nemala vodičský preukaz...

Odvolaací Krajský súd v Žiline nadviazal na nesprávne právne závery Okresného súdu v Námestove a neprihliadol k tvrdeniu sťažovateľa, že mu nebola preukázaná vedomosť o tom, že [REDAKOVANÉ], ktorá vozidlo viedla v čase nehody, nemala vodičský preukaz. V tejto súvislosti tiež opomenul závery súdnej praxe, že aj keď za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla zodpovedá prevádzkovateľ (na objektívnom princípe), nie je tým vylúčená zároveň zodpovednosť vodiča motorového vozidla za škodu, ktorú spôsobil pri tej istej škodnej udalosti porušením právnej povinnosti. Táto zodpovednosť vodiča sa posudzuje na princípe zavinenia, pretože sú u neho splnené všetky predpoklady zodpovednosti podľa ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka, t. j. protiprávny úkon, škoda, príčinná súvislosť medzi nimi a zavinenie.

Druhou opomenutou skutočnosťou, ktorá má za následok nesprávne právne posúdenie zo strany Krajského súdu v Žiline je skutočnosť, že nositeľom zodpovednosti podľa § 427 Občianskeho zákonníka je prevádzkovateľ. Okrem toho žalobkyni patrilo právo na náhradu škody aj voči vodičovi podľa ustanovenia § 420 Občianskeho zákonníka.

Z pohľadu sťažovateľa na veci nič nemení to, že vodička pri dopravnej nehode zomrela. Jej úmrtím je vylúčená iba možnosť žalovanej voči nej nároky uplatniť. Preto sústredenie pozornosti žalovanej výlučne na sťažovateľa, ktorý nebol vodičom, prevádzkovateľom ani poisteným, nie je správne a nezodpovedá právnej úprave. Keďže v konaní bolo iba preukázané, že [REDAKOVANÉ] nemá vodičské oprávnenie, sťažovateľ

postup žalobkyne označil za konanie, ktoré sa prieči platnému právnemu poriadku a je aj v rozpore s dobrými mravmi.

Treťou opomenutou skutočnosťou je to, že sťažovateľ v čase dopravnej nehody, nebol ani prevádzkovateľom, ani vodičom motorového vozidla, nebol teda poisteným podľa vyhlášky č. 423/1991 Zb.. To, že nebol poisteným (prevádzkovateľom a ani vodičom) motorového vozidla [REDACTED] vyplýva z trestného konania, ako aj z bodu 3 Oznámenia poistnej udalosti k zákonnému poisteniu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, ktoré tvorí súčasť žalobného návrhu. Z citovaného oznámenia jednoznačne vyplýva, že poisteným v čase dopravnej nehody bol [REDACTED], ktorý škodu poisťovni oznámil a prehlásil, že na všetky otázky odpovedal pravdivo. V uvedenom oznámení o vzniku škody poistený súčasne uviedol, že poškodeným je [REDACTED].

Uvedené vady z nedostatočne zisteného skutkového stavu viedli Krajský súd v Žiline k nesprávnym právnym záverom aj v otázkach možnej aplikácie § 441 občianskeho zákonníka. Rozhodnutia v súdnej praxi preukazujú, že aplikovaním ustanovenia § 441 sú postihovaní nielen dospelí, ale aj maloleté osoby, alebo osoba, ktorá pri škodovej udalosti zomrela.

Na základe takto uvedených dôvodov je preukázané, že rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, ktorý potvrdil rozsudok Okresného súdu v Námestove, sp. zn.: 10 C/18/2014-77 zo dňa 15. 7. 2014 nie je správne.»

Podľa názoru sťažovateľa napadnutý rozsudok krajského súdu „... nezodpovedá platnému právnemu poriadku aj v otázkach posúdenia práva na náhradu dávok sociálneho poistenia v prospech Sociálnej poisťovne.

Strohé konštatovanie, že sťažovateľ je z uvádzaných dôvodov poberateľom invalidného dôchodku nemôže obstať. Právne závery obidvoch súdov nemôžu obstať, pokiaľ nie je preukázané a právoplatne rozhodnuté o zavinení či spoluzavinení sťažovateľa. Samotné rozhodnutie Sociálnej poisťovne o výplate invalidného dôchodku pre tento účel nemôže byť považované za právne relevantný dôkaz na uplatnenie regresného nároku.“ .

Sťažovateľ v ďalšej časti sťažnosti uvádza:

«Nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu a nesprávne právne závery obidvoch súdov je potrebné vidieť a hlavne zdôrazniť, že sú v rozpore s kogentnou právnou úpravou podľa vyhlášky č. 423/1991 Zb. v tom, že sťažovateľ nebol poisteným prevádzkovateľom a ani vodičom motorového vozidla [REDACTED].

Z ustanovenia § 11 ods. 1 vyhlášky č. 423/1991 Zb. jednoznačne vyplýva, že Poistovňa má právo na náhradu súm, ktoré vyplatila z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, proti poistenému, pričom sťažovateľ nie je v zmysle tejto právnej úpravy poisteným!

Aj z ustanovenia § 3 ods. 1 vyhlášky č. 423/1991 Zb. jednoznačne vyplýva, že prevádzkovateľ a vodič motorového vozidla, na ktorého sa vzťahuje zákonné poistenie má právo, aby poisťovňa za neho nahradila v rozsahu a vo výške podľa osobitných právnych predpisov poškodeným uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla inému.

Z týchto dôvodov je žalobný návrh a celé konanie proti sťažovateľovi o náhradu poistného plnenia z titulu postihového práva, s odkazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. e/ vyhlášky č. 423/1991 Zb. zmätočné. Citované ustanovenie § 11 je potrebné vykladať v postupnosti tak, ako bol v zákonodarnom zbore prijatý, zhora nadol. To znamená, že k výrazu „proti poistenému“ je nutné písm. e) vykladať tak, že sa vzťahuje výlučne (*ius cogens*) iba na poisteného a nie aj na inú osobu.»

Sťažovateľ ďalej argumentuje:

„Zavinené protiprávne konanie sťažovateľa, ktorý v zmysle § 11 ods. 1 vyhlášky č. 423/1991 Zb. nie je poistený nebolo preukázané. A keďže sťažovateľ nie je ani poistený, potom sa ani ustanovenie § 11 písm. e) nemôže aplikovať na osobu sťažovateľa...

Nakoľko Krajský súd v Žiline vydal v občianskom súdnom konaní rozhodnutie, ktoré je v evidentnom rozpore s OSP a ostatnými citovanými právnymi predpismi, nie je možné dospieť k záveru, že bolo ich postupom a rozhodnutím zachované právo sťažovateľa na spravodlivý proces a jeho základné právo na súdnu ochranu.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ žiada, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„I. Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn.: 6 Co/134/2015 zo dňa 31. 3. 2015 porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 6 Co/134/2015 zo dňa 31. 3. 2015 v časti regresnej náhrady proti sťažovateľovi sa zrušuje a vec sa v tejto časti vracia Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie.

III. Krajský súd v Žiline je povinný zaplatiť právnomu zástupcovi sťažovateľa náhradu trov konania sťažovateľa do troch dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

Uznesením č. k. II. ÚS 653/2015-12 zo 6. októbra 2015 ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie v rozsahu namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 134/2015 z 31. marca 2015. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedníčku krajského súdu na vyjadrenie k sťažnosti, zaslanie spisu sp. zn. 6 Co 134/2015 a zároveň oznámenie, či trvá na ústnom pojednávaní vo veci.

Na žiadosť ústavného súdu reagovala predsedníčka krajského súdu v prípise sp. zn. Spr 452/2015 z 2. novembra 2015, v ktorom uviedla, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania vo veci pred ústavným súdom, a pripojila vyjadrenie predsedníčky senátu krajského súdu „6Co“ JUDr. Yvetty Dzugasovej k sťažnosti. Vo vyjadrení predsedníčky senátu krajského súdu sa okrem iného uvádza:

„Tak ako vyplýva z rozsudku Krajského súdu v Žiline, senát odvolacieho súdu rozhodoval vo veci po tom, čo Krajský súd v Žiline rozhodnutím zo dňa 20. 03. 2013 sp. zn. 7 Co/424/2012 riešil rovnaké právne a skutkové otázky, ako tomu bolo v aktuálnom konaní (nárok bol uplatnený za iné obdobie). Pri rešpektovaní princípu právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď, odvolací súd v zmysle uvedeného nemal dôvod odchyliť sa od už skôr prijatých záverov v rozhodovacej činnosti všeobecného súdu a na základe totožnej skutkovej a právnej situácie rozhodol spôsobom vyjadreným v rozhodnutí.“

Následne ústavný súd upovedomil podľa § 51 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) Slovenskú kanceláriu poisťovateľov ako účastníčku napadnutého konania pred krajským súdom v procesnom postavení žalobcu o prijatí sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie, zaslal jej sťažnosť, uznesenie o prijatí sp. zn. II. ÚS 653/2015 zo 6. októbra 2015 a vyjadrenie predsedníčky krajského súdu sp. zn. Spr 452/2015 z 2. novembra 2015 na prípadné vyjadrenie.

Dňa 23. novembra 2015 bolo ústavnému súdu doručené písomné stanovisko Slovenskej kancelárie poisťovateľov, zastúpenej Allianz – Slovenská poisťovňa, a. s. (ďalej aj „stanovisko Slovenskej kancelárie poisťovateľov“), spolu s prílohami, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Predmetom súdneho konania, vedeného na Krajskom súde v Žiline pod č. k. 6 Co/134/2015, bol postih, uplatnený v zmysle §-u 11 ods. 1 písm. e) vyhlášky č. 423/1991 Zb. Slovenskou kanceláriou poisťovateľov voči sťažovateľovi, a to následkom dopravnej nehody zo dna 13. 8. 2000, pri ktorej [REDAKOVANÉ], ako vodička motorového vozidla ev. č. [REDAKOVANÉ], v dôsledku nesprávnej techniky a spôsobu jazdy zavinila dopravnú nehodu, pri ktorej došlo k úmrtiu vodičky a taktiež k zraneniam sťažovateľa.

Na motorové vozidlo, ktorým bola spôsobená škoda, sa vzťahovalo zákonné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Sťažovateľ bol v dôsledku zranení, ktoré utrpel pri dopravnej nehode, uznaný invalidným a Sociálna poisťovňa mu vypláca invalidný dôchodok, ktorého náhradu si následne uplatňuje (v súlade s §-om 31 ods. 1 zákona č. 274/1994 Z. z.) zo zákonného poistenia zodpovednosti sťažovateľa, nakoľko zákonné poistenie sa vzťahuje tak na sťažovateľa ako prevádzateľa, ale aj na nebohú vodičku, ktorá viedla vozidlo bez vodičského oprávnenia. K výplате invalidného dôchodku sťažovateľa došlo v dôsledku zavineného protiprávneho konania nebohej vodičky, ktorá zapríčinila dopravnú nehodu. V súlade s §-om 11 ods. 1 písm. e) vyhlášky č. 423/1991 Zb. má po nahradení takto vyplatených súm Sociálnej poisťovni Slovenská kancelária poisťovateľov postihové právo voči sťažovateľovi (ako poistenému -

prevádzateľovi motorového vozidla) a tohto svojho práva sa voči sťažovateľovi opakovane aj domáha...

V prvom rade je potrebné uviesť, že sťažnosťou napadnuté rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, vynesené v konaní vedenom pod č. k. 6 Co/134/2015, nie je jediným súdnym rozhodnutím a konaním, ktoré medzi identickými účastníkmi konania o charakterovo identickom postihovom nároku (len za iné obdobie vyplácania invalidného dôchodku) prebieha a prebiehalo. Ako vyplýva aj z vyjadrenia JUDr. Yvetty Dzugasovej, predsedníčky senátu Krajského súdu v Žiline, k sťažnosti sťažovateľa, Krajský súd pri vynášaní sťažnosťou napadnutého rozhodnutia vychádzal zo záverov a zistení v skoršej veci, vedenej na Krajskom súde v Žiline pod č. k. 7 Co/424/2012 (na Okresnom súde v Námestove vedenej pod č. k. 6 C/46/2010)...“

Slovenská kancelária poisťovateľov vo svojom stanovisku poukazuje aj na ďalšie konanie medzi identickými účastníkmi konania (sťažovateľom a Slovenskou kanceláriou poisťovateľov) vedené pred Okresným súdom Námestovo pod sp. zn. 1 C 33/2008 (pôvodne vedené Okresným súdom Dolný Kubín pod sp. zn. 7 C 283/2001), ktorého predmetom je rozhodovanie o náhrade škody na zdraví sťažovateľa. V tomto konaní je sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu a Slovenská kancelária poisťovateľov v procesnom postavení žalovaného. Označené konanie ešte nie je právoplatne skončené, napriek tomu však Slovenská kancelária poisťovateľov vo svojom stanovisku poukazuje na niektoré dôkazy vykonané v tomto konaní, ktoré považuje za významné pre rozhodovanie ústavného súdu o sťažnosti sťažovateľa. V stanovisku Slovenskej kancelárie poisťovateľov sa v tejto súvislosti uvádza:

«... Z dôkazov, vykonaných v rámci konania 1 C/33/2008, na ktoré priamo odkazuje rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, č. k. 7 Co/424/2012, je podstatnou najmä

1. zápisnica z pojednávania zo dňa 22. 6. 2004, v ktorej je zaznamenaný výsluch sťažovateľa, pričom tento uviedol, že „nemôžem dodnes uveriť, že ona zahynula a že som jej dal šoférovať“. Ona bola moja priateľka, mal som ju rád, možno práve preto som jej dal šoférovať“ a „To auto som ja prakticky kúpil pár dní pred haváriou, ale nebolo ešte prepísané“ a... pokiaľ ide o auto, on nevie presne od koho, ale kúpil ho tak 2-3 dni, možno

týždeň pred nehodou asi od [REDACTED] z [REDACTED] a ten ho mal kúpené od niekoho z [REDACTED], asi to bolo od toho [REDACTED]. Priateľku poznal niekoľko mesiacov...“

2. zápisnica z pojednávania zo dňa 3. 5. 2005, v ktorej je zaznamenaný výsluch svedkyne [REDACTED] (matka sťažovateľa), pričom táto uviedla, že „s dievčaťom, s ktorým mal nehodu chodili spolu už asi jeden rok“ a... auto kúpil asi mesiac pred nehodou od nejakého [REDACTED], s ktorým sa kamarátiť, výsluch svedka [REDACTED] (brata sťažovateľa), ktorý uviedol, že „pokiaľ ide o auto, na ktorom bola havária, tak to brat kúpil, ale ešte nebolo prepísané výsluch svedka [REDACTED], ktorý uviedol, že auto „predal svojmu kolegovi [REDACTED] s tým, že auto treba poopravovať a bolo s ním treba ísť na STK a preto sme sa dohodli, že to prepíšeme až po STK. Následne som sa až neskôr dozvedel, že tento uvedený auto predal tu prítomnému [REDACTED] a „[REDACTED] predal auto po týždni ako ho mal...“

Tieto dôkazy, vykonané v konaní 1 C/33/2008 a dôkazy vykonané i priamo v konaní 6 C/46/2010 následne vyhodnotil prvostupňový súd konajúci vo veci 6 C/46/2010 rozsudkom zo dňa 22. 9. 2012... Odvolaním napadnutý citovaný rozsudok bol rozsudkom Krajského súdu v Žiline 7 Co/424/2012 zo dňa 20. 3. 2013 potvrdený, pričom i odvolací súd vykonané dokazovanie vyhodnotil identicky a závery prvostupňového súdu potvrdil...

Po oboznámení sa výsledkami dokazovania v hore uvedených veciach a s vynesеныmi právoplatnými rozhodnutiami v nich musel preto v sťažnosťou napadnutom rozsudku Krajský súd v Žiline dospieť (výslovne na strane 4 svojho rozhodnutia odkazujúc na konanie 7 Co/424/2012) k identickým skutkovým a právnym zisteniam a vyniesť tak, vzhľadom na nezmenený skutkový a právny stav, rovnaké rozhodnutie než v časovo predchádzajúcom konaní vo veci 7Co/424/2012...»

Na základe uvedených skutočností Slovenská kancelária poisťovateľov v záverečnej časti svojho stanoviska, sumarizujúc svoju argumentáciu, uvádza:

„Výsledkom vykonaného dokazovania vo všetkých citovaných konaniach a výsledkom hodnotenia dôkazov v citovaných rozhodnutiach sú skutkové závery jednoznačne vyvracajúce tvrdenia sťažovateľa v podanej sťažnosti. Všeobecné súdy v označených konaniach a rozhodnutiach dôsledne skúmali naplnenie všetkých zákonných podmienok vzniku práva na postih voči sťažovateľovi a dospeli k jednoznačnému záveru, že

- Sťažovateľ zveril motorové vozidlo osobe bez vodičského oprávnenia, a
- Sťažovateľ bol v čase dopravnej nehody prevádzkovateľom predmetného motorového vozidla...

Nakoľko sťažovateľ bol prevádzateľom motorového vozidla (bol jeho vlastníkom a mal právnu a faktickú možnosť nakladať s vozidlom) v čase dopravnej nehody, bol v zmysle znenia § 1 ods. 1 vyhl. č. 423/1991 Zb. zároveň poistenou osobou (a nie treťou osobou, ako sa to snaží sťažovateľ fingovať v podanej sťažnosti), zveril vedenie motorového vozidla osobe o ktorej vedel, že vo svojom veku nemôže byť držiteľkou vodičského oprávnenia, čím boli plne naplnené všetky zákonné dôvody pre uplatnenie postihu voči jeho osobe podľa §-u 11 ods. 1 písm. e) vyhlášky č. 423/1991 Zb.

Náhrada nákladov - invalidného dôchodku, ktoré boli vyplácané zo zákonného poistenia Sociálnej poisťovni je taktiež oprávnená, nakoľko povinnosť vyplácania invalidného dôchodku vznikla na základe zavineného protiprávneho konania tretej osoby (t. j. osoby inej než akou je osoba poškodená - sťažovateľ) a touto treťou osobou je nebohá vodička motorového vozidla, ktorá zaviniła dopravnú nehodu. Z pohľadu právnej úpravy regresu Sociálnej poisťovne uplatňovaného podľa ust. §-u 31 ods. 1 z. č. 274/1994 Z. z. o Sociálnej poisťovni je nebohá vodička [REDAKOVANÉ] tretou osobou, ktorá zaviniła vznik povinnosti vyplácať invalidný dôchodok poistenému. Nakoľko zákonné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa vzťahuje aj na vodiča, boli naplnené všetky zákonné dôvody na refundáciu nákladov zdravotnej starostlivosti, ktoré Sociálna poisťovňa vyplatila v dôsledku zavineného protiprávneho konania tretej osoby, t. j. nebohej vodičky [REDAKOVANÉ].“

Následne ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľa, aby sa vyjadril, či trvá na konaní ústneho pojednávania, a zároveň mu zaslal vyjadrenia predsedníčky krajského súdu sp. zn. Spr 452/2015 z 2. novembra 2015 a stanovisko Slovenskej kancelárie poisťovateľov z 19. novembra 2015 k prijatej sťažnosti na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska.

Právny zástupca sťažovateľa v podaní doručenom ústavnému súdu 17. februára 2016 oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania, k vyjadreniu predsedníčky krajského súdu ani stanovisku Slovenskej kancelárie poisťovateľov sa však nevyjadril.

Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľa a predsedníčky krajského súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

V zmysle čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že právne východiská, na základe ktorých ústavný súd preskúmava, či došlo k ich porušeniu, sú vo vzťahu k obom označeným právam v zásade identické (IV. ÚS 147/08).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne konformným spôsobom interpretovaná platná a účinná právna norma (m. m. IV. ÚS 77/02).

Ústavnosť konaní pred orgánom verejnej moci predpokladá aj to, že orgán verejnej moci, pred ktorým sa takéto konania uskutočňujú, koná zásadne nestranne, nezávisle a s využitím všetkým zákonom ustanovených prostriedkov na dosiahnutie účelu predmetného konania. Ústavný súd z tohto hľadiska osobitne pripomína požiadavku objektivity predmetného postupu príslušného orgánu verejnej moci (m. m. II. ÚS 9/00, II. ÚS 143/02). Len objektívnym postupom sa v rozhodovacom procese vylučuje svojvôľa, ktorej nebezpečenstvo spočíva v potenciálnom uplatnení ničím (objektívne) nepodloženej úvahy orgánu verejnej moci bez akýchkoľvek objektívnych limitov, ktoré sú v podmienkach právneho štátu okrem iného garantované zákonnými spôsobmi zisťovania skutkového základu pre rozhodnutie.

Objektívny postup orgánu verejnej moci sa musí prejavíť nielen vo využití všetkých dostupných a pritom legálnych zdrojov zisťovania skutkového základu na rozhodnutie, ale aj v tom, že takéto rozhodnutie obsahuje (musí obsahovať) aj odôvodnenie, ktoré preukázateľne vychádza z týchto objektívnych postupov a ich uplatnenia v súlade s procesnými predpismi.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmavať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou

ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Vychádzajúc z uvedených právnych názorov, bolo úlohou ústavného súdu posúdiť námietky sťažovateľa uplatnené v sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu, najmä z hľadiska rešpektovania záruk vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v kontexte s doterajšou judikatúrou ústavného súdu, ako aj Európskeho súdu pre ľudské práva aplikovateľnou na posudzovanú vec.

Podľa tvrdenia sťažovateľa krajský súd pochybil v tom, že:

- „vady z nedostatočne zisteného skutkového stavu viedli Krajský súd v Žiline k nesprávnym právnym záverom“ vo vzťahu k posudzovaniu otázky zodpovednosti za škodu,

- napadnuté rozhodnutie krajského súdu „nezodpovedá platnému právnemu poriadku aj v otázkach posúdenia práva na náhradu dávok sociálneho poistenia v prospech Sociálnej poisťovne“.

V súvislosti so skúmaním sťažnostnej argumentácie sťažovateľa poukazuje ústavný súd na relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý «preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. v spojení s § 156 ods. 3 O. s. p. tento rozsudok podľa § 219 ods. 1 O. s. p. vo ako vecne správny potvrdil.

Krajský súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O. s. p. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

Na doplnenie považoval krajský súd za potrebné zdôrazniť, že súd prvého stupňa sa vyčerpávajúcym spôsobom vyjadril ku všetkým relevantným skutkovým a právnym otázkam posudzovanej veci. Pokiaľ odvolateľ v podanom opravnom prostriedku namietal uplatnenie nároku v danej veci pri aplikácii § 11 ods. 1 písm. e/ vyhlášky č. 423/1991 Zb. k uvedenému treba poukázať na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline zo dňa 20. 3. 2013 sp. zn. 7 Co/424/2012, ktoré riešilo rovnaké právne a skutkové otázky ako tomu bolo v aktuálnom konaní (nárok však bol uplatnený za iné obdobie). Krajský súd v danom rozhodnutí uviedol, že „so súhlasom odporcu ako vlastníka motorového vozidla bolo umožnené [redacted] viesť toto motorové vozidlo, i keď mal vedomosť o tom, že táto na vedenie motorového vozidla nemá predpísané vodičské oprávnenie“.

Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV. ÚS 92/09). Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. ÚS 209/2010, m. m. PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené

v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konanie (obdobne napr. IV. ÚS 49/06, III. ÚS 300/06).

V zmysle uvedeného, keďže na základe totožnej skutkovej a právnej situácie už odvolací súd rozhodol spôsobom vyjadreným aj v napadnutom rozhodnutí, krajský súd nemal dôvod odchyliť sa od už skôr prijatých záverov v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, a preto napadnuté rozhodnutie potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.»

Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 250/09).

V nadväznosti na uvedené východisko ústavný súd poukazuje na relevantnú časť odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa sp. zn. 10 C 18/2014 z 15. júla 2014, v ktorej sa uvádza:

„Z vykonaného dokazovania vychádzajúc z č. k. 6 C/46/2010 bolo nesporne preukázané, že dňa 13. 8. 2000 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej [REDAKOVANÉ] ako vodička motorového vozidla zn. Škoda 120 L ev. č. [REDAKOVANÉ] v dôsledku nesprávnej techniky a spôsobu jazdy spôsobila dopravnú nehodu, pri ktorej došlo k jej úmrtiu a taktiež k zraneniam odporcu, ktorý bol spolujazdcom. Vodička [REDAKOVANÉ], ktorá pri nehode utrpela smrteľné zranenia, v čase nehody nemala predpísané vodičské oprávnenie. Pri nehode utrpel zranenia aj odporca a to pohmoždenie mozgu s vnútro mozgovým krvácaním, opuch mozgu, poranenie hrudníka, zlomeninu rebier, krvácanie do hrudnej dutiny, pohmoždenie pľúc a dýchacích ciest, krvácanie do brušnej dutiny, poranenie sleziny, kolenného zhybu, oderky ľavej polovice tela. V súvislosti s uvedenými zraneniami je odporca považovaný za invalidného. Na motorové vozidlo, ktorým bola spôsobená škoda sa vzťahovalo zákonné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového

vozidla. Poistná udalosť bola nahlásená Slovenskej poisťovni, a. s. dňa 23. 1. 2001 [REDACTED], ktorý bol v čase nehody zapísaný v evidencii vozidiel, ako jeho užívateľ a ktorý ako poistený mal v čase nehody uzavretú zmluvu o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla so Slovenskou poisťovňou, a. s. Podľa § 28 ods. 3 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v platnom znení, práva a povinnosti Slovenskej poisťovne, a. s. vzniknuté zo zákonného poistenia prešli na Slovenskú kanceláriu poisťovateľov a v mene a na účel Slovenskej kancelárie poisťovateľov ich uplatňuje Slovenská poisťovňa, pričom odo dňa 1. 1. 2003 došlo k zlúčeniu spoločnosti Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s. Bratislava. Aktívna vecná legitímácia v priebehu konania nebola ani účastníkmi konania spochybňovaná. Navrhovateľ odporcovi ako poškodenému vyplatil dňa 03. 12. 2012 Sociálnej poisťovni sumu 3 627,04 Eur ako náhradu za vyplatený invalidný dôchodok za obdobie od 01/2010 do 11/2012...

Poisťovňa, v ktorej bolo predmetné vozidlo v čase nehody poistené vyplatila Sociálnej poisťovni z titulu zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sumu vo výške 3 627,04 Eur ako náhradu za vyplatený invalidný dôchodok za obdobie od 01/2010 do 11/2012...

Navrhovateľ si uplatnil náhradu vyplatených súm v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. e) vyhlášky č. 423/1991 Zb., podľa ktorého poisťovňa má právo na náhradu súm, ktoré vyplatila z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, proti poistenému, ktorý zveril vedenie motorového vozidla osobe, ktorá nemala predpísané vodičské oprávnenie. V zmysle ust. § 11 ods. 5 vyhlášky výška náhrady, na ktorú poisťovní vznikne právo podľa odsekov 1 až 4, nemôže presiahnuť úhrn súm, ktoré poisťovňa vyplatila z dôvodu poistnej udalosti. Výška uplatnenej náhrady je tak limitovaná len výškou vyplateného plnenia z dôvodu poistnej udalosti. Je len na poisťovateľovi, či sa rozhodne uplatniť si náhradu všetkých vyplatených súm alebo upustí, alebo čiastočne alebo úplne od uplatnenia svojho práva podľa § 25 vyhlášky č. 423/1991 Zb. Uvedené je len na zvážení poisťovateľa, pričom ak sa rozhodne neupustiť od uplatnenia postihového práva a uplatni si náhradu všetkých vyplatených plnení, nejde o konanie v rozpore s ust. § 25 vyhlášky č. 423/1991 Zb.. Taktiež súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 MCdo 3/2004 zo dňa 23. 11. 2004, ktorý v odôvodnení dokonca

skonštatoval, že súd pri rozhodovaní o postihu uplatneného podľa § 11 ods. 2 vyhl. č. 423/1991 Zb. (podľa novej úpravy § 12 z. č. 381/2001 Z. z.) nie je oprávnený aplikovať moderačné ustanovenia § 450 Občianskeho zákonníka a dokonca ani podľa § 25 citovanej vyhlášky (nakoľko moderačné právo podľa tohto ustanovenia patrí len samotnej poisťovni). Postup navrhovateľa nie je ani v rozpore s § 826 Občianskeho zákonníka, ktorý uvádza ak poistený spôsobí škodu následkom požitia alkoholu alebo návykových látok, má poisťiteľ proti nemu právo na primeranú náhradu toho, čo za neho plnil. Ďalej súd konštatuje, že uvedené ustanovenie predpokladá situáciu, keď poistený spôsobil škodu následkom požitia alkoholu alebo návykových látok, k čomu v danom prípade nedošlo, keďže odporca zveril vedenie motorového vozidla osobe bez vodičského oprávnenia. Zároveň v zmysle ust. § 26 vyhlášky č. 423/1991 Zb. ak sa v tejto vyhláške neustanovuje inak, použijú sa primerane ustanovenia tých právnych predpisov, ktoré právne vzťahy vznikajúce z poistenia upravujú. Uvedené ustanovenie zakladá subsidiárnu pôsobnosť Občianskeho zákonníka, ktorého ustanovenia sa aplikujú v prípade, keď vyhláška č. 423/1991 Zb. neustanoví inak. Keďže vyhláška práve v ustanovení § 11 upravuje postihové právo poisťovateľa inak, nie je možné aplikovať § 826 OZ (a to ani na prípad, ak by poistený spôsobil škodu následkom požitia alkoholu alebo omamných látok)...

Odporca ako prevádzkovateľ motorového vozidla Škoda, EČV: ██████ zveril jeho vedenie ██████, osobe bez vodičského oprávnenia. Odporca bol v dôsledku zranení utrpených pri dopravnej nehode uznaný za invalidného a Sociálna poisťovňa mu vypláca invalidný dôchodok, ktorý si následne uplatňuje zo zákonného poistenia zodpovednosti odporcu. Keďže invalidný dôchodok je vyplácaný vo forme opakujúcich sa dávok, má poisťovateľ právo uplatniť si postih voči odporcovi z dôvodu zverenia motorového vozidla zakaždým, ako príslušnú náhradu vyplatených dávok invalidného dôchodku vyplatí Sociálnej poisťovni. Ďalej súd poukazuje na to, že navrhovateľom uplatnený nárok, ktorý odporca považuje za rozporný aj s účelom poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, zákonné poistenia zodpovednosti zakladá právo poistenému, aby poisťovňa za neho nahradila poškodeným uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla inému, ale poistený je povinný dodržiavať určité povinnosti (vid' najmä ust. § 11 vyhlášky č. 423/1991 Zb.) pod hrozbou sankcie spočívajúcej v uplatnení postihu. Práve porušenie

povinnosti na strane odporcu spočívajúce vo zverení motorového vozidla osobe bez vodičského oprávnenia je príčinou vzniku práva navrhovateľa na postih a je jednoznačné, že odporca sa takémuto postihu mohol jednoducho vyhnúť tým, že by si riadne plnil svoje zákonné povinnosti a vedenie motorového vozidla takejto osobe nezveril...“

Z citovanej časti odôvodnenia rozsudku okresného súdu sp. zn. 10 C 18/2014 z 15. júla 2014 vyplýva, že okresný súd vychádzal zo skutkového stavu zisteného dokazovaním vykonaným tým istým súdom vo veci vedenej pod sp. zn. 6 C 46/2010, ktorá s vecou sťažovateľa skutkovo i právne súvisí. Ústavný súd z pripojeného rozsudku okresného súdu sp. zn. 6 C 46/2010 z 25. septembra 2012 zistil, že vykonaným dokazovaním, ktoré predchádzalo vydaniu označeného rozsudku, bolo preukázané, že sťažovateľ bol poisteným v zmysle § 3 ods. 1 vyhlášky č. 423/1991 Zb. Ministerstva financií Slovenskej republiky, ktorou sa ustanovuje rozsah a podmienky zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „vyhláška“), keďže bol vlastníkom vozidla v čase nehody (bez ohľadu na to, že ešte nebol vykonaný prepis prevodu vlastníctva vozidla na políciu), a že jeho vedenie zveril svojej priateľke [REDAKOVANÉ], ktorá v čase dopravnej nehody nemala vodičské oprávnenie, v čase nehody ako vlastník a prevádzkovateľ auta sedel na mieste spolujazdca a žiadne iné osoby sa vo vozidle nenachádzali.

Ústavný súd konštatuje, že skutkový stav ustálený okresným súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 46/2010, na ktorý okresný súd, uplatňujúc zásadu hospodárnosti a efektívnosti občianskeho súdneho konania, poukazuje aj v rozsudku sp. zn. 10 C 18/2014 z 15. júla 2014, vychádza z objektívnych postupov okresného súdu a ich uplatnenia v súlade s procesnými predpismi, a preto považuje skutkové závery, ku ktorým dospel okresný súd v označenom rozsudku, z ústavného hľadiska za akceptovateľné.

V nadväznosti na svoj záver o ústavnej akceptovateľnosti skutkového stavu ustáleného v posudzovanej veci okresným súdom, s ktorým sa stotožnil v napadnutom rozsudku aj krajský súd, ústavný súd poukazuje na relevantnú právnu úpravu.

Podľa § 427 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škody vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

Podľa § 1 ods. 1 druhej vety vyhlášky zákonné poistenie sa vzťahuje, ak táto vyhláška neustanovuje inak, na zodpovednosť za škodu prevádzkovateľa a vodiča motorového vozidla...

Podľa § 3 ods. 1 vyhlášky prevádzkovateľ a vodič motorového vozidla, na ktorého sa vzťahuje zákonné poistenie (ďalej len „poistený“), má právo, aby poisťovňa za neho nahradila v rozsahu a vo výške podľa osobitných právnych predpisov¹⁾ poškodeným uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla inému

- a) na zdraví alebo usmrtením,
- b) poškodením, zničením, stratou alebo odcudzením vecí,
- c) vznikom inej majetkovej ujmy, pokiaľ poistený za túto škodu zodpovedá podľa zákona a ak sa ďalej neustanovuje inak.

Podľa § 3 ods. 2 vyhlášky za škodu spôsobenú inému sa považuje aj škoda na zdraví alebo smrť prevádzkovateľa motorového vozidla, ktorým bola škoda spôsobená, ak toto motorové vozidlo v čase vzniku skutočnosti, ktorou bola škoda spôsobená, sám nevedol.

Podľa § 11 ods. 1 písm. e) vyhlášky poisťovňa má právo na náhradu súm, ktoré vyplatila z dôvodu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, proti poistenému, ktorý zveril vedenie motorového vozidla osobe, ktorá nemala predpísané vodičské oprávnenie, alebo osobe, ktorá mala zákaz činnosti viesť motorové vozidlo uložené súdom alebo orgánom policajného zboru, alebo osobe, o ktorej vedel, že požila alkoholický nápoj alebo návykovú látku alebo liek označený zákazom viesť motorové vozidlo.

Podľa § 11 ods. 5 vyhlášky výška náhrady, na ktorú poisťovní vznikne právo podľa odsekov 1 až 4, nemôže presiahnuť úhrn súm, ktoré poisťovňa vyplatila z dôvodu poistnej udalosti.

Ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 10 C 18/2014 z 15. júla 2014 z hľadiska zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie dotknutých právnych noriem s ústavou i dohovorom a konštatuje, že z neho nevyplýva jednostrannosť alebo taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Aplikácia citovaných právnych noriem relevantných vo vzťahu k otázke zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla i vo vzťahu k otázke náhrady poistného plnenia uplatnená v napadnutom rozsudku krajského súdu je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľná udržateľná, pričom krajským súdom vyvedené právne závery nemožno považovať za arbitrárne či svojvoľné.

V nadväznosti na námietky sťažovateľa ústavný súd pripomína svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej všeobecný súd nemusí dať v odôvodnení svojho rozhodnutia odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (m. m. I. ÚS 241/07). V posudzovanej veci krajský súd podľa záverov ústavného súdu zaujal ústavne akceptovateľný postoj ku všetkým podstatným otázkam nastoleným sťažovateľom v priebehu konania.

Na základe uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok krajského súdu neobsahuje nedostatky ústavnoprávnej intenzity, na základe ktorých by mohol vysloviť porušenie sťažovateľom označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tiež práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto nálezu.

Keďže ústavný súd nezistil porušenie základného práva sťažovateľa podľa ústavy ani práva podľa dohovoru, nerozhodol o ďalších jeho návrhoch z dôvodu, že tieto sa viažu na vyslovenie porušenia základných práv a slobôd a úspech v konaní pred ústavným súdom.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. februára 2016